

Boldogságbetakarítás a Műgyűjtők éjszakáján

Hét kiállítás megnyitó, éjfélig nyitva tartó galériák, zene a Falk Miksa utcában és környékén. Fényfestészeti kompozíciók, André Kertész és Moholy-Nagy után szabadon. A Műgyűjtők éjszakáján a kortárs művészet került reflektorfénybe.

A szitáló esőre vetülő utcai lámpák sugara technikai trükkök nélkül szórt sejtelmes fényeket a galérianegyedben. Öt órákor még csak szállingóztak a vendégek. Az üzletek előtt itt-ott égő fáklya, gyertyák. A körút felől érkezőket félugossy László képei állították meg a Falk Miksa utca 30.-ban. Rajtuk hétköznapi életünk rendes kellékei: pantalló, kenyér, fésű. A hetvenes és nyolcvanas évek munkái.

Körülöttük hűséges barátok és bátortalanul nézegető érdeklődők.

„Nekem nem a birtoklás az elsődleges, hanem az, hogy egy kép megérintse a lelkemet, és segítsen tovább lépni. Hogy a vizuális élmény energiát, inspirációt adjon az alkotáshoz” – mondta félugossy László, amikor arról kérdeztem, ma is úgy gondolja-e, sokaknak az a bajuk a modern festők képeivel, hogy a birtoklásvágyra épülő világban nem tudják birtokolni, sem konkrétan, sem szellemi értelemben.

„Azért eszembe jut az angol gyep receptje: el kell ültetni a fűmagot, azután már nincs vele gond, csak locsolni kell ötszáz évig.

Egy másik kis galériában a volt Szőnyi István-tanítvány, Kunt Ernő egzotikus országokban tett utazásairól készített táblaképeit láthattuk. A Markó utca sarkán André Kertész fotóiból és Moholy-Nagy képeiből állított össze csokornyit a Műgyűjtők éjszakájának egyik kezdeményezője, Maklár Kálmán és társa. Nem mindegyik eladó. A tulajdonosok két éve megnyitott galériájukban a Franciaországban élt és élő, nemzetközileg jelentős magyar művészek munkáit gyűjtik. Maklár tizenegynéhány éve még

képeket akasztgatott amerikai és párizsi kiállításokon, majd céltudatosan nekifogott a gyűjtésnek. Konok Tamástól kapta ajándékba az első képet... Szerinte már nálunk is létezik jelentős vásárlóerő, de azért az általuk kínált képek Párizsban könnyebben találhatnak új tulajdonosra. „A hazai műkereskedelem kezd kifogyni a trendinek számító képektől – mondta –, az érdeklődés lassan a kortárs képzőművészet felé fordul, a galériák pedig rákényszerülnek a specializálódásra.”

Körmendiéknél a tömegben alig lehetett hozzáférni a most hatvanéves Palotás József szobrászművész bronzaihoz és Birkás István festőművész fából, homokból, agyagból és talált tárgyakból megkomponált alkotásaihoz. A házaspár másik galériájában, a szomszéd házban Schéner Mihály kedvenc ördögöcskéi között dedikálta, rajzolta tele a saját könyveit. Igazi „boldogságbetakarítás” folyt.

A szomszédos kis régiségkereskedésben a tíz éve halott Frey Krisztián kalligrafikus képei. „Frey foglalkozottzeneelmélettel, színelmélettel, matematikával, érdeklődött a nyelvészet, a fonetika, az írás iránt, hihetetlenül izgalmas személyiség lehetett” – magyarázta lelkesen a fiatal tulajdonos. Kieselbachéknál nagy méretű, lángoló képek hívták messzi belső utazásra a látogatót: Molnár Sándor Metamorfózis és Tumo című két filozofikus sorozatát mutatták be. Jött-ment a tömeg. Az egyik sarkon fiatalok karéjában egy férfi szónokolt, a szemközti üzletre mutogatva: „Menjete oda, múkin-csek meg minden!” A forgatagban többször szóba került, hogy a hazai piacon rengeteg a hamis kép és tárgy. Külföldre is jut belőlük, a dél-franciaországi nagy vásárokon sorra bukkannak föl magyar kereskedők. Főleg eladnák, ha tudnak...

Ha ez az éjszaka elsősorban a kortárs művészeinkről szólt, örülünk neki. De azért eszembe jut az angol gyep receptje: el kell ültetni a fűmagot, azután már nincs vele gond, csak locsolni kell ötszáz évig. Ennek a folyamatnak alighanem még csak az elején vagyunk.

FERCH MAGDA